

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

BROJ: 32 0 Ps 411910 25 Pž

Tuzla, 11.04.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Alme Mujčinović, kao predsjednika vijeća, mr.sci. Emine Brkić i Edite Velagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja - protivtuženog (u daljem tekstu: tužitelj) Allgau Brennstoffhandel, Geverbepark 13, Biessnhofen (87640) SR Njemačka, koga zastupa punomoćnik Ševkija Šehić, advokat iz Živinica, protiv tuženog - protivtužitelja (u daljem tekstu: tuženi) "Lara-Sara" d.o.o. Tuzla, Cerik broj 59, koga zastupa punomoćnik Hajrudin Škahić, advokat iz Srebrenik, radi duga po tužbi, v.sp. 179.183,55 KM, a naknade štete po protivtužbi, v.sp. 100.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 Ps 411910 21 Ps od 15.11.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 11.04.2025. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda, sadržana u stavu I i II izreke, kao i u odluci o troškovima parničnog postupka, sadržanoj u drugom dijelu stava III izreke, potvrđuje.

Tuženi se odbija sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude raskinut je ugovor o isporuci drveta zaključen dana 13.02.2018. godine između parničnih stranaka i aneks ugovora o isporuci drveta zaključen dana 07.11.2019. godine između parničnih stranaka, a zbog neispunjena obaveze po ovim ugovorima od strane tuženog.

Stavom II izreke obavezan je tuženi da tužitelju na ime duga - isplaćenog novčanog iznosa od strane tužioca, po predmetnim ugovorima iz stava I tužbenog zahtjeva, isplati iznos od 91.889,00 EUR-a, što u protivvrijednosti iznosi 179.183,55 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 01.03.2021. godine, pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.013,42 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.11.2024. godine, kao dana donošenja presude, pa do isplate, a sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Stavom III izreke odbijeni su kao kao neosnovani protivtužbeni zahtjevi tuženog koji glasi:

„Obavezuje se tužitelj-protivtuženi da tuženom-protivtužitelju po osnovu zaključenog ugovora o isporuci drveta isplati iznos od 100.000,00 KM zajedno sa

zakonskom zateznom kamatom počev od dana 13.02.2018. godine pa do dana isplate.

Obavezuje se tužitelj-protivtuženi da tuženom-protivtužitelju naknadi troškove postupka, a sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.“

Stavom IV izreke tužitelj je odbijen sa ostatkom potraživanja na ime troškova postupka preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

Protiv navedene presude, žalbu je izjavio tuženi iz svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 – u daljem tekstu: ZPP), sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači na način da se u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja, te da se tužitelj obaveže da tuženom naknadi troškove sastava žalbe u iznosu od 1.450,00 KM, ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Predmetom ovog spora tužitelj je zahtijevao raskid ugovora i anaksa ugovora o isporuci drveta, te na ime duga isplatu iznosa od 91.889,00 Eur-a, što u protuvrijednosti iznosi 179.183,55 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2021. godine pa do konačane isplate, a eventualnim zahtjevom, da sud utvrdi da je raskinut ugovor o isporuci drveta,

a tuženi protivtužbenim zahtjevom, da mu tužitelj po osnovu zaključenog ugovora o isporuci drveta isplata iznos od 100.000,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 13.02.2018. godine pa do konačne isplate.

Obje parnične stranke zahtijevale su i isplatu troškova parničnog postupka.

Svoj tužbeni zahtjev tužitelj je zasnivao na činjeničnim navodima, da je između tužitelja, kao kupca i tuženog, kao prodavca 13.02.2018. godine zaključen ugovor o isporuci drveta, po kojem se tuženi obavezao tužitelju isporučiti ugovorenu robu do 31.12.2018. godine, te da su zbog problema sa ispunjenjem ugovorne obaveze od strane tuženog, parnične stranke 07.11.2019. godine zaključile i aneks navedenog ugovora kojim su promijenile rok ispunjena obaveze tuženog do 28.02.2021. godine, da je tužitelj svoju ugovornu obavezu ispunio na način što je tuženom isplatio kupoprodajnu cijenu u iznosu od 179.183,55 KM, ali da tuženi svoju obavezu isporuke robe nije ispunio zbog čega je sačinio i izjavu u kojoj je potvrdio dugovanje prema tužitelju.

Osporavanje osnovanosti i visine tužbenog zahtjeva, tuženi je zasnivao na prigovoru zastare potraživanja, osporavanju uplaćenog novčanog iznosa od 179.183,55 KM, temeljem tvrdnje da je plaćanje ugovoreno nakon isporuke robe i ispostavljene fakture, tako da tužitelj nije imao nikakvog osnova da izvrši navedenu uplatu, da stranke nisu zaključile aneks ugovora, obzirom da isti nije potpisan od strane tuženog, a niti ovjeren pečatom, da je tuženi bio spreman ispuniti svoju obavezu u cjelosti, ali da je tužitelj odbio da izvrši prijem robe, iz kog razloga tuženi nije mogao naplatiti dogovorenu isporuku drveta i ostvariti zaradu u iznosu od 100.000,00 KM, iz kog razloga je i postavio protivtužbeni zahtjev.

Ocjenom izvedenih dokaza tužitelja (tuženi nije pristupio na ročište za glavnu raspravu, tako da nije izveo predložene i od suda određene dokaze), prvostepeni sud je utvrdio činjenično stanje, koje se može rezimirati na slijedeći način :

- da je između tužitelja, kao kupca i tuženog, kao prodavca 13.02.2018. godine zaključen ugovor o isporuci drveta, kojim se članom 1. tuženi obavezao da će tužitelju do 31.12.2018. godine isporučiti 2000 m³ bukovog drveta i 500 m³ jelovog drveta, dok se tužitelj članom 2. ugovora obavezao, da će nakon isporuke navedenog drveta i konstatovanog kvaliteta istog, izvršiti plaćanje u roku od 30 dana od dana isporuke, a koja isplata će se izvršiti na račun tuženog, nakon ispostavljanja fakture;

- da je 07.11.2019. godine između tužitelja i tuženog zaključen i aneks ugovora o isporuci drveta, kojim je izmijenjen član 1. ugovora u dijelu roka ispunjenja obaveze, tako da se tuženi obavezao da će isporuku ugovorene količine drveta iz osnovnog ugovora izvršiti najkasnije do 28.02.2021. godine i da je potpis M.K., kao zakonskog zastupnika tuženog, na aneksu ugovora ovjeren od strane notara Azre Koval pod brojem: OPU-OV: 22915/2019 od 07.11.2019. godine;

- da je dana zaključenog aneksa ugovora tuženi, putem zakonskog zastupnika dao pismenu izjavu kojom se obavezao na isporuku ugovorenih količina drveta u vrijednosti od 91.889,00 Eur-a, iznoseći da navedeni ugovor tuženi nije ispoštovao iz razloga nemogućnosti obavljanja poslova iz svoje djelatnosti u kontinuitetu i izvršenja isporuke u ugovorenim rokovima, da mu je tužitelj ostavio naknadni primjereni rok za ispunjenje obaveze iz ugovora do 28.02.2021. godine, te da ovom izjavom daje garanciju u slučaju neispunjenja obaveze, da se tužitelj može namiriti iz pokretnih i nepokretnih stvari u vlasništvu tuženog, koje su navedene i opisane u predmetnoj izjavi;

- da je tuženi 13.01.2018. godine dao izjavu i u kancelariji advokata Mustafe Muharemagić iz Tuzle kojom je potvrdio, da je tužitelj do dana 13.02.2018. godine isplatio iznos od 57.000,00 Eur-a za 1.187 m² bukovog drveta, što je potvrdio svojim potpisom i pečatom;

- da iz izvoda Raiffeisen banke, predračuna koje je sačinio tuženi na ime tužitelja, te nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Senada Uzunić, dipl. ecc. proizilazi, da je tužitelj na račun tuženog, vršio uplate na osnovu 8 predračuna, na koji način je istom uplatio ukupno 165.030,00 KM, da je na računu tuženog evidentirano 11 uplata (između prvog i posljednjeg predračuna), da dvije uplate koje glase na iznos od 3.948,00 Eur-a po predračunima: ... i ... (uplate pod rednim brojem 9. i 10. u tabeli 3 nalaza i mišljenja) nisu predmet ovog postupka, kao i to da je za uplatu pod rednim brojem 3. priložen izvod o izvršenom plaćanju po predračunu koji tužitelj nije izveo kao dokaz, da tuženi po zahtjevu nije dostavio vještaku dokumentaciju iz koje proizilazi, da je roba po ispostavljenim predračunima isporučena tužitelju, da je tužitelj izvršio plaćanje u ukupnom iznosu od 170.978,00 Eur-a, od čega za utužene predračune i analizirane izvode, uplate po osnovu predmetnog ugovornog odnosa, iznose 167.030,00 Eur-a, što u protuvrijednosti iznosi 326.682,28 KM;

- da iz iskaza zastupnika tužitelja proizilazi, da je poslovnu saradnju o isporuci drveta za ogrev zaključio sa zastupnikom tuženog M.K., da su o tome zaključili pismeni ugovor po osnovu kojeg je tuženi ispostavio tužitelju račune za plaćanje u formi predračuna, da je tužitelj ukupno uplatio oko 160.000,00 Eur-a, da je tuženi u početku isporučio određene količine drveta, a da je oko 90.000,00 Eur-a uplaćenog iznosa po predračunima ostalo neisporučene robe, da je zastupnik tuženog dao obećanje, da će se izvršiti isporuka robe ili vraćanje

pretplaćenog iznosa po ispostavljenim predračunima i da je o tome dao i izjavu iz koje proizilazi da vrijednost neisporučene robe iznosi 91.889,00 Eur-a;

- da iz iskaza svjedoka M.Ž. proizilazi da je upoznat sa poslovom saradnjom parničnih stranaka, tj. zaključenim ugovorom o isporuci ogrevnog drveta, sa tokom poslovne saradnje i sačinjene izjave od strane zastupnika tuženog, obzirom da je bio prevodilac zastupnika tužitelja u komunikaciji sa tuženim, da je zastupnik tužitelja po osnovu zaključenog ugovora izvršio uplatu za naručenu robu, da je od ugovorenog tužitelju isporučio dva ili tri kamiona drva za loženje, a da preostalu količinu do punog iznosa uplaćene cijene, tuženi nije isporučio i da se po njegovom sjećanju radilo o vrijednosti oko 100.000,00 Eur-a.

Slijedom prednjeg činjeničnog utvrđenja, pravilno je prvostepeni sud pozivom na odredbe člana 124. stav 1. i člana 126. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, „Službeni list SR BiH“ broj 2/92, 13/93 i 13/94 i „Službene novine F BiH“ broj 29/03 i 42/11 – u daljem tekstu: ZOO) utvrdio, da su ispunjeni uvjeti da se odlukom suda raskine zaključen ugovor i aneks istog između parničnih stranaka, jer je tužitelj, kako to proizilazi iz sadržine aneksa ugovora i izjave od 07.11.2019. godine, ostavio tuženom i naknadno primjereni rok da do 28.02.2021. godine ispuni svoju ugovornu obavezu isporuke ugovorene količine drveta, a koju obavezu tuženi ni do navedenog dana nije ispunio.

Slijedom navedenog (raskida ugovora) sud je u daljem pravilno utvrdio, da su, u smislu odredbe člana 132. stav 2. ZOO, nastupile i posljedice raskida ugovora, koje se odnose na povrat uplaćenog iznosa od strane tužitelja za robu koju mu tuženi nije isporučio do momenta raskida ugovora, a koju visinu je sud utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, izjave tuženog od 07.11.2019. godine, ali i iz iskaza zastupnika tužitelja i svjedoka, kojima je u potpunosti poklonio vjeru, utvrdivši da je tuženi u obavezi da tužitelju izvrši povrat iznosa od 91.889,00 Eur-a, odnosno protuvrijednost istog izraženog u KM, a da nije osnovan istaknuti prigovor zastare potraživanja tužitelja, u smislu odredbe člana 374. stav 1. i 2. ZOO, jer da od dana dospijeća obaveze za ispunjenje (28.02.2021. godine) do podnošenja tužbe radi isplate duga (26.10.2021. godine), odnosno preinačenja tužbenog zahtjeva i za raskid ugovora (03.02.2023. godine) nije protekao zakonom propisani rok od tri godine.

Kako je tuženi sa ispunjenjem obaveze pao u docnu sa 28.02.2021. godine, to je sud dosudio tužitelju i zakonsku zateznu kamatu počev od 01.03.2021. godine, temeljeći svoju odluku o ovom sporednom potraživanju, na odredbi člana 277. i člana 324. ZOO.

To su razlozi na kojima je sud zasnovao odluku kada je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja, a obzirom da tuženi nije proveo dokaze na okolnosti osnovanosti protivtužbenog zahtjeva (tuženi nije pristupio na glavnu raspravu, dok je tužitelj zahtijevao da se o protivtužbenom zahtjevu ipak raspravlja i meritorno odluči), to je sud primjenom pravila o teretu dokazivanja (član 123. i član 126. ZPP), isti odbio kao neosnovan.

Ne stoje navode žalbe, da je prvostepeni sud prilikom odlučivanja o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, u kom dijelu se suštinski i pobija prvostepena presuda, povrijedio odredbu člana 8. ZPP, te da je posljedično tome

pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo.

Suprotno tvrdnjama žalbe ovaj sud je mišljenja, da je prvostepeni sud pravilnom primjenom odredbe člana 8. ZPP, cijenio izvedene dokaze, te kroz razloge svoje odluke savjesno i brižljivo cijenio svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, te je na osnovu takve ocjene dokaza odlučio koje će činjenice uzeti za dokazane, a koje su relevantne za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja prvostepeni sud je opravdao pravilnim razlozima koje prihvata i ovaj sud, s obzirom da ti razlozi nisu u suprotnosti sa sadržinom izvedenih dokaza tužitelja na glavnoj raspravi.

Isto tako nisu osnovani ni navodi, da „sud nije mogao usvojiti postavljeni tužbeni zahtjev u EUR valuti, kako je to naznačio tužitelj“, jer iz sadržine stava II izreke, proizilazi da je tužbeni zahtjev, pored iznosa u Eurima, izražen i konvertibilnim markama, kao domaćoj valuti.

Pored toga nisu tačni, a time ni osnovani navodi, da su dokazi tužitelja izvedeni na njemačkom jeziku, bez prevoda na jedan od službenih jezika u Bosni i Hercegovini, te da je na taj nači došlo do povrede parničnog postupka. Ovo iz razloga, što iz sadržine spisa proizilazi, da jedini dokaz koji je tužitelj izveo na glavnoj raspravi, a koji je bio sačinjen na njemačkom jeziku, jeste izvod sa bankovnog računa tužitelja koji se vodi kod Raiffeisen Banke, s tim da je isti preveden na bosanski jezik i kao takav ovjeren od strane stalnog sudskog tumača za njemački jezik Bahire Kavgić iz Živinica, o čemu je uz prijevod ovih dokaza dostavljen i troškovnik na ime prevoda.

Kako ne stoje navodi žalbe, a niti postoje povrede na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo žalbu odbiti i primjenom odredbe člana 226. ZPP, prvostepenu presudu, sadržanu u stavu I i II izreke potvrditi, a kako tuženi nije uspio u prvostepenom postupku (član 386. stav 1. ZPP), to je na osnovu odredbe člana 235. tačka 2. prednje navedenog zakona, valjalo potvrditi i odluku kojom je prvostepeni sud odbio zahtjev tuženog za naknadu troškova parničnog postupka (drugi dio stava III izreke).

Prvostepena presuda kojom je odbijen protivtužbeni zahtjev tuženog, sadržana u prvom dijelu stava III izreke, kao i stav IV izreke (kao nepobijani dio presude), u smislu odredbe člana 221. ZPP, ostala je neizmijenjena.

Kako tuženi nije uspio u žalbenom postupku, to je ovaj sud primjenom odredbe člana 397. stav 1., u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP, odbio njegov zahtjev za naknadu troškova na ime sastava žalbe.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Alma Mujčinović, s.r.